

Arrest

nr. 133 034 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster en S.J., een in België verblijvende man met de Nederlandse nationaliteit, legden op 26 september 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout.

1.2. Op 26 september 2011 diende verzoekster tevens een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 maart 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 16 maart 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2011 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Guineese

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Betrokkene brengt volgende bewijzen aan voor de relatie:

- foto's waarvan op de meeste geen datum valt af te lezen. Zonder deze datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

De twee foto's waarop wel een datum staat zijn onvoldoende om een relatie afdoende te kunnen bewijzen.

- verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Er is dus niet voldaan aan bovenvermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Er wordt slechts zeer summier uiteengezet waarom me[n] tot de huidige beslissing is gekomen.

Het DVZ heeft zich voor haar beslissing louter gebaseerd op het feit dat zij meent er onvoldoende bewijs wordt bijgebracht voor de duurzaamheid van de relatie.

Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, minstens op een niet afdoende wijze, gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met deze door verzoekster opgeworpen argumentatie.

Er dient dienvolgens geconcludeerd dat er sprake is van schending, ofwel een niet afdoende motivering van art. 62 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending is van art. 2 en art. 3 van de wet van 29/07/91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

Daarenboven dient de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat met de uitdrukking "afdoende" bedoeld wordt dat de beslissing voldoende door de motivering moet worden gedragen.

(Cass. 3 februari 2000, Arr. Cass. 2000, 89.)

De beslissing moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

(R.v.St., Cools, nr. 42.143, 3 maart 1993; R.v.St., Breugelmans, nr. 72.835, 30 maart 1998.)

De betrokkene moet in de hem aanbelangende beslissing de motieven kunnen lezen op grond waarvan ze werd genomen zodat hij kan nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

(R.v.St. nr. 200.573, 8 februari 2010, J. dr. jeun 2010, afl. 293,45.)

Het spreekt voor zich dat op basis van dit argument elk verzoek tot gezinshereniging kan worden afgewezen.

De situatie van verzoekster werd zelfs niet onderzocht.

Het gaat hier om een typemotivering, hetgeen onaanvaardbaar is in een dergelijke belangrijke materie als gezinshereniging, zodat de motiveringsplicht geschonden werd."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Hierbij werd geduid dat de door verzoekster aangebrachte foto's niet toelaten de duurzaamheid van haar relatie met een Nederlands onderdaan vast te stellen en dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan verklaringen die door derden werden opgesteld. Deze uiteenzetting – die niet kan worden afgedaan als een typemotivering – verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Verzoekster toont daarnaast door voor te houden dat op basis van de door verweerder gebruikte argumentatie – dat een aanvraag tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet kan worden ingewilligd indien niet de vereiste bewijskrachtige overtuigingsstukken bij deze aanvraag worden gevoegd – *“elk verzoek tot gezinshereniging kan worden afgewezen”* niet aan dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. Verweerder vermag immers geen recht op verblijf te erkennen indien de persoon die voorhoudt een dergelijk recht te kunnen laten gelden niet aantoonst dat hij aan de hiertoe door de wetgever bepaalde vereisten voldoet. De bewering dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door haar aangebrachte *“argumentatie”* – waarmee zij lijkt te willen verwijzen naar de neergelegde overtuigingsstukken – mist voorts feitelijke grondslag en er blijkt ook niet dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

3.1.2.3. Verzoekster laat voorts na uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat artikel 1A van de Vluchtelingenconventie werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

*“De algemene beginselen van behoorlijk bestuur kunnen maar toegepast worden in de mate dat de overheid, bij het voorbereiden en het nemen van haar besluit, over een zekere vrijheid van handelen-meestal genoemd: discretionaire bevoegdheid- beschikt.
(M. BOES, Administratief Recht, Leuven, Acco, 2004,60.)*

Een soevereine appreciatie mag echter niet tot willekeur leiden.

*Een verzoek mag slechts afgewezen worden wanneer het niet gemotiveerd is, wanneer de ingeroepen redenen onrechtmatig zijn of gelijk staan met een zuivere gril of wanneer verzoeker op grond van zijn persoonlijke gedragingen niet voor een gunst kan in aanmerking komen.
(W. PINTENS, Naam, in APR reeks, Gent, Story Scientia, 1980,65.)*

Het redelijkheidsbeginsel word geschonden wanneer de overheid "bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen".

*Het redelijkheidsbeginsel komt voor onder verschillende benamingen: het verbod op willekeur, ...
(M. BOES, Administratief Recht, Leuven, Acco, 2004,82.)*

*De rechter mag toetsen, d.i. optreden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.
(M. BOES, Administratief Recht, Leuven, Acco, 2004,83.)*

De rechtsonderhorige moet erop kunnen vertrouwen dat indien voldaan wordt aan de voorwaarden zoals deze zijn gesteld in de Belgische wet tot uitoefening van het recht op gezinshereniging, dit recht ook effectief kan uitgeoefend worden.

Desbetreffende werden alle vereiste stukken medegedeeld.

Verzoekster brengt thans in deze procedure eveneens stukken bij die het bewijs leveren dat zij en de heer [J.] een langdurige relatie hebben en elkaar meer dan twee jaar kennen. (stuk 3-8)

Er dient een procedure te worden doorlopen voor deze gezinshereniging en deze kan ettelijke maanden in beslag nemen.

Deze rechtmatige verwachting (van het kunnen uitoefenen van het recht op gezinshereniging) wordt in belangrijke mate door de regelgeving zelf gewekt. Dit wordt nog versterkt doordat de voorwaarden dewelke vereist zijn om te voldoen aan de bepalingen inzake gezinshereniging meermaals bevestigd worden door de bevoegde overheid doorheen de procedure, alzo documenten die door de overheid worden afgegeven bij aanvraag tot de gezinshereniging, de overheid meldt welke documenten dienen neergelegd om kunnen over te gaan tot gezinshereniging,...

Er kan besloten worden dat deze verwachtingen rechtstreeks worden gewekt.

De burger mag er logischerwijze op vertrouwen dat hij toepassing kan maken van de gezinshereniging aangezien hij er in alle redelijkheid is van kunnen uitgaan met de bevoegde overheidsorganen te handelen dewelke het beste geplaatst zij[n] de reglementering te begrijpen en toe te passen.

Door te beslissen dat verzoekster geen toelating krijgt tot verblijf heeft verwerende partij het vertrouwensbeginsel geschonden."

3.2.2.1. Allereerst dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen rekening houden met de documenten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt en die verweerder voorheen niet ter kennis waren gebracht. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster maakt voorts met haar theoretische beschouwingen en door te duiden dat zij bij haar verblijfsaanvraag bepaalde stukken neerlegde niet aannemelijk dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft miskend. Zij toont met haar uiteenzetting immers geenszins aan dat verweerders appreciatie van de aangebrachte stukken kennelijk onredelijk is of dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.2. Het gegeven dat verweerder verzoeksters aanvraag tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet inwilligde leidt in voorliggende zaak ook niet tot de conclusie dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Het is immers niet zo dat wanneer een burger een verblijfsaanvraag indient hij er mag van uitgaan dat deze aanvraag zal worden ingewilligd. Het komt aan verweerder toe om de bij de verblijfsaanvraag gevoegde stukken aan een onderzoek te onderwerpen en te bepalen of deze bewijswaarde hebben en volstaan ter staving van de aangevoerde verblijfsrechtelijke aanspraken. Het feit dat aan verzoekster een attest werd verstrekt waaruit blijkt dat zij een aanvraag tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en dat haar werd meegedeeld welke overtuigingsstukken zij diende over te maken teneinde te kunnen nagaan of zij aan de door de wetgever vereiste voorwaarden voldoet doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 8 van het EVRM.

Zij stelt het volgende:

"Verder dient geduid op het recht het recht op een privé- familie en gezinsleven waarborgt. Dit moet effectief uitgeoefend kunnen worden.

Gezien het voorgaande kan besloten worden dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient nietig verklaard te worden alsook geschorst te worden."

3.3.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM moet opnieuw worden vastgesteld dat verzoekster nalaat toe te lichten waarom zij meent dat deze verdragsbepaling is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat verzoekster verwijst naar het gezinsleven dat zij zou hebben met S.J., een Nederlands onderdaan,

doch uit het oog verliest dat zij naliet om met bewijskrachtige stukken aan te tonen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met deze man. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder een gezinsleven, dat zij zelf niet aantoonde, in aanmerking had dienen te nemen.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met de man met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde waarmee verweerder rekening had moeten houden, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK